

СКЪПИ ФИЦЕ-ПРИЯТЕЛИ,

В ръцете ви се намира специален брой на нашия ФИЦЕ-бюлетин. Той е специален, защото отразява работата по един проект на организацията, очертал и подкрепил изцяло нейното бъдеще – **проектът за създаване на обучителен център към ФИЦЕ-България**, реализиран съвместно с Нидерландския институт за младежта и финансиран от правителството на Кралство Нидерландия. Справедливо е да нарека този проект – ПРОЕКТА на бъдещето, защото благодарение на него беше определена посоката, стратегическата рамка и изграден символично “храмът на знанието”. Този проект, от една страна, завърши един етап от развитието на ФИЦЕ, обобщавайки, обогатявайки и доразвивайки експертния опит в тренинги, натрупан през годините при осъществяване на обучения по проекти и, от друга – поставящ началото на професионален бизнес-ориентиран център, чиято цел е да бъде конкурентоспособен на пазара на образованието в социалната работа и чийто акцент е стопанската дейност.

ФИЦЕ-България се опитваше от 2001 г. досега да намери успешния път за финансирането на дейността на организацията, за да може тя действително да изпълнява своите идеални цели, а именно: подкрепя на професионалистите, работещи с деца, чрез повишаване на тяхната квалификация. През 2002 г. сложихме началото на изграждането и стартирането на бизнес, свързан с производството на хляб, с идеята, че можем да обучим младежи от домове в професията на хлебаря и в същото време от рутинното производство в хлебарския цех да генерираме печалба за организацията. Тази идея се оказа трудна и непосилна за нас, особено в частта директно производство и маркетинг. Тогава научихме, че е по-добре да мислим за бизнес, от който разбираме.

И това беше трансформирането на старите институции за деца в организации, предоставящи социални услуги. Натрупахме опит в реализирането на тази дейност, осъществявайки поредица от проекти, свързани с реформиране на институции за деца в следните населени места: Крумовград, Исперих, Добрич, Варна, Средец, Нова Загора, Дупница. Беше

труден процес на промяна на нагласите на хората, даване на нова структура на работата и знания за нови методи и техники за работа с деца и семейства и в същото време борба с огромната бюрокрация на финансиращите европейски програми. В този процес развихме и темата за съвместната работа между различните институции, ангажирани в работата по случай, и потърсихме начини за повишаване на ефективността им в полза на клиента. Опитвахме се да подобрим сътрудничеството между общини, отдели за закрила на детето, дирекции за социално подпомагане и домове за деца и да им дадем знания как да работят в екип. **В този процес разбрахме от какво имат нужда общините и започнахме да ги подкрепяме, правейки анализи, разработвайки проекти и предоставяйки обучения и супервизии в социалната сфера.** И така открихме, че е много по-ефективно да печелиш от това, от което разбираш, в което можеш да предложиш качество и да гарантираш добър резултат, отколкото да проходиш в абсолютно непозната сфера – например хлебопроизводството.

Скъпи приятели, много се радвам да ви съобщя, че Образователен център "Трейс ЕООД" очаква вашите поръчки: анализи, обучения по различни теми, подготовка и разработване на проекти, супервизия на работата с клиенти и управлението на социални услуги... и още много други, които ще оправдаят слога на нашия образователен център: "Практика и теория от професионалисти за професионалисти".

Добре дошли в Трейс – екипът на центъра ви приветства!

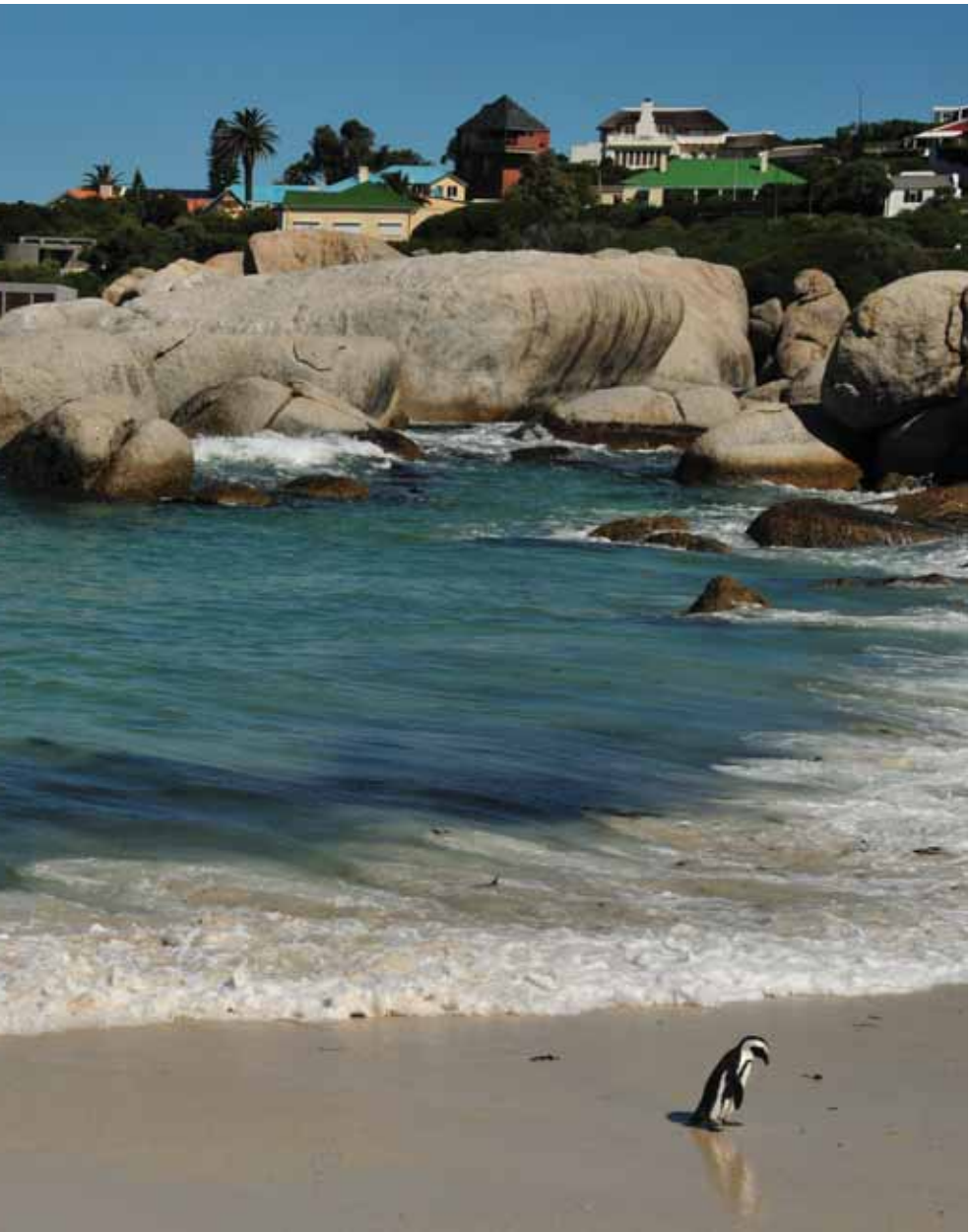
*Дашенка Ташкова
Президент на ФИЦЕ-България
Президент на ФИЦЕ-Интернационал*

АФРИКАНСКОТО ЧУДО ИЛИ ПРИКАЗКА ЗА НАЧАЛОТО И КРАЯ НА СВЕТА

Сняг и лед на летище “Хитроу” в Лондон. Европа е скована от “неочаквано” сурова зима. След 12-часов полет кацаме в Кейптаун, Южна Африка. Посрещат ни усмихнати добронамерени хора с табелка “ФИЦЕ-Интернационал” – доброволци, помагачи за организирането на 31-вия конгрес на международната организация. Освен тях на летището ни чака Сани с колата на Инспектората по затворите и спокойно ни кани да се качим в автомобил с надпис “Затворнически инспекторат”. Усмихнат ни обяснява, че се движим в правилното платно – колата е с ляв волан, а ние учудени се опитваме да преодолеем страха, че всички се движат не където трябва... според българските ни представи. Минаваме край т.нар. бедни квартали – километри от къщички с размера на гараж, построени от ламарина или дърво. По магистралата срещаме много пешеходци – научаваме, че градски транспорт няма и хората, ако нямат кола, изминават километри до работното си място под лъчите на палещото слънце, понякога носещи тежки кошници на главата си. Всички обаче са спокойни и оптимистични.

Пристигаме в “Босаса” – институция за младежи с криминално поведение, където нашите колеги от ФИЦЕ-Швейцария са организирали посещение. Научаваме, че Босаса е частен затвор, финансиран от бизнес-предприятия, които чрез спонсорството реализират своята социална отговорност. Очаровани от добрите условия на живот и разнообразната трудова дейност и обучение в различни професии, ние се чудим как е възможно да се казва, че в Южна Африка има недостиг на квалифицирани социални работници. Всъщност тук се работи по случай, има добре разработен софтуер за генериране на информация за настанените от социалните служби и полицията младежи, прекрасни работилници, стройна система за квалификация на кадрите. Всеки европеец би завидял благородно на перфектната организация и условия. Но това се оказва едното лице на африканската действителност. Другото колегите са видели преди обяд в държавния затвор, където в много различни усло-

вия са настанени 7000 затворници: възрастни и младежи. След началото на демокрацията през 1994 г. едни от основните проблеми на младото общество са били високата престъпност, липсата на лични данни и система за подкрепа на живеещите на улицата, както и предлагането

на някаква положителна перспектива. Малко се почувствахме виновни, спомняйки си за нашите “големи” проблеми и амбиции в Европа всичко да бъде много ефективно организирано...

След първото ни впечатление от противоречивата реалност се нас-

ладихме на пътуването до Стеленбош – университетското градче, където ще се състои конгресът: прекрасни лозя, интересни планини с остри била, които отразяват слънцето и поемат синия цвят на безбрежния океан. Какво ли предстоеше в тази интересна и красива страна? Дали щяхме да разберем защо конгресът носи името “Да се грижиш за другите в един различен свят”?...

През следващите два дни се отдадохме на удоволствието да открием толкова известния нос “Добра надежда” – началото и края на света; екзотичните животни, които свободно се разхождаха не принудено навсякъде: бабуни, пингвини, щрауси и пеещи в красивите червени, лилави и жълти дървета птици... В същото време се подготвихме за понеделник – Деня X, в който щяха да се проведат изборите за президент на ФИЦЕ-Интер в кметството на Стеленбош... И това се случи – избраха ме след тежко гласуване и дебати... А сега накъде? Как ли като втората жена-президент от създаването на организацията и първия източноевропеец щях да се справя със световните проблеми на децата? След големия стрес си отговорих – с добър екип всичко е възможно и започнах да го формирам от средите на старото ръководство и с нови млади и амбициозни колеги, искащи промени... Но да се върнем към Африка...

Трите конгресни дни се изнизиха като сън – сутрин с мелодични и весели песни и много музика се слагаше началото на работния ден. Най-интересната песен, която първия ден нашите 300 африкански колеги запяха, а на последния ден припяваха и 300-те европейски представители, беше накратко със следния текст:

“Майка ми бе прислужница, баща ми – градинар, а аз съм социален работник...” и така това стана химна на ФИЦЕ-конгреса.

Перфектна организация от страна на колегите от ФИЦЕ-Южна Африка и NICSSW (организация, доставяща социални услуги с 30-годишна история); интересни лектори от цял свят, прекрасни контакти и възможности за съвместни проекти; високопоставени личности като Дон Матера (виден борец за човешки права и свободи), министри и представители на различни социални организации... Толкова добри практики бяха споделени, толкова идеи бяха родени, че аз се почувствах горда, че България ще има не само достъп до постиженията на цялата тази световна професионална общност, но и ще изпълнява ръководна функция... Дано пък това да помогне още повече за решаването на проблемите в собствената ни страна. Та нали децата са тези, заради които ние работим упорито и вярваме, че можем да им дадем щастие...

В конгресните вечери се докосвахме до африканската култура, традиции, кухня и всичко, което ти дава възможност да опознаеш един толкова смесен и интересен народ. Единадесет официални езика, пълно население от европейци и представители на различни африкански етнически групи, но всички загрижени за едно: как децата да живеят добре, да не се раждат заразени от вируса на СПИН, да имат достъп до образование и да имат перспектива в живота. В последния ден на конгреса участниците в паралелно провеждащия се Младежки конгрес представиха своите послания към възрастните – пречупени през детския поглед – детските права. Ще можем ли да изпълним всичко това – си мислехме, когато още има войни, несправедливост и страдащи хора? Това беше моментът на осъзнаването на голямата ни отговорност като възрастни – тези детски очи ни питаха и изискваха от нас да знаем отговора, който дава ключа към тяхното щастие...

Денят на Африка – следконгресният ден премина в търсене на възможности за обединяване на африканските страни в платформата Африка – част от ФИЦЕ-Интернационал: Замбия, Лесото, Намибия, Етиопия, Кения, Мозамбик, Южна Африка търсиха отговора на въпроса, как да се обединят и да бъдат по-силни, за да участват активно в развиване на собствения си капацитет, работейки в името на децата. Денят завърши с песен за ФИЦЕ-Интернационал и неговото значение за континента. Беше вълнуващо и отговорно...

Тръгнахме си обогатени и вдъхновени... Боже, разбрахме какво е това африканско чудо – това е душата на Африка, силата и смелостта да се грижиш за другите в един различен свят! И да бъдеш щастлив въпреки огромните трудности и непосилните проблеми! Ето откъде черпи сила Дон Матера и нарича Африка не черен, а бял континент, защото слънцето я целува първа и ѝ казва вечер “Лека нощ” – началото и краят на света, където човек може да се научи да обича безрезервно, вярвайки в бъдещето...

Това е африканското чудо, до което съм щастлива, че успях да се докосна... и да отпия глътка смелост и вдъхновение.

Дашенка Ташкова

